

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7681 van 22 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 8 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2002 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 11 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE WAELE, die loco advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER loco E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 8 mei 2002 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in als echtgenoot van zijn Belgische echtgenote.

Op 7 oktober 2002 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In haar arrest van 24 april 1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met

zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het verslag van de politie van de stad Gent van 15 september 2002 blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is."

Op 8 oktober 2002 dient verzoeker een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing. Bij brief van 20 augustus 2007 wordt verzoeker de mogelijkheid geboden om binnen de dertig dagen een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van 7 oktober 2002 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn en verwijst hij naar artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Hij betoogt dat het feit dat dit verzoek tot herziening na meer dan vijf jaar nog steeds niet in behandeling is genomen wijst op een onaanvaardbare, onmenselijk lange behandelingstermijn.

2.1.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het niet duidelijk is hoe de vage beschouwingen van verzoeker de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker in essentie het eerste middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.1.4. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoeker, die sinds het indienen van het verzoek tot herziening op 8 oktober 2002 beschikt over een bijzonder verblijfsdocument bijlage 35, laat na in concreto aan te tonen welk nadeel hij heeft geleden door de lange behandelingsduur zodat hij het vereiste belang ontbeert bij het middel. Het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen vervat in artikel 8 en 12 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat hij inmiddels zeer lang in België woont, sedert meer dan vijf jaar, en hier inmiddels het centrum van zijn belangen heeft gevestigd in die zin dat zijn privéleven inmiddels volledig verankerd is in België. De handhaving van de bestreden beslissing zou de facto betekenen dat het recht van verzoeker om te huwen niet wordt erkend, aangezien dit zijn huwelijk in feite onmogelijk zou maken en/of elke zin zou ontnemen. Het feit dat dit huwelijk uit 2001 inmiddels feitelijk ontbonden is, is in de context van de eerbiediging van dit recht niet relevant.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het niet duidelijk is hoe de bestreden beslissing aan verzoeker het recht ontzegt om te huwen. De verwerping van de vestigingsaanvraag van verzoeker heeft enkel tot gevolg dat hij tijdelijk het land dient te

verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

2.2.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker in essentie het tweede middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.2.4. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De bestreden beslissing ontzegt aan verzoeker niet het recht om te huwen. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet. Hij betoogt dat hij er ten tijde van zijn verzoek tot heroverweging/herziening op kon rekenen dat zijn dossier inhoudelijk, dit wil zeggen ook feitelijk, zou worden beoordeeld door de Commissie voor Advies inzake Vreemdelingen. Door de huidige wettelijke situatie die is ontstaan sedert de inwerkingtreding van de nieuwe vreemdelingenwetgeving op 1 juni 2007, kan verzoeker enkel nog een ‘administratief cassatieberoep’ indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar kan hij geen beroep meer doen op een daadwerkelijke beroepsinstantie met volle rechtsmacht. Indien dit middel niet in hooforde zou worden aangenomen, vraagt verzoeker ondergeschikt dat de Raad terzake volgende prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof, met betrekking tot de schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet:

“Wordt het gelijkheidsbeginsel geschonden door het feit dat verzoekers, wier verzoek tot herziening van een weigering tot vestiging (bijlage 20) niet werd behandeld voor het in voege treden van de gewijzigde Vreemdelingenwet van 15 december 1980 op 1 juni 2007, niet langer hun verzoek kunnen behandeld zien door de Commissie voor Advies inzake Vreemdelingen – zelfs indien zij reeds jaren voor deze wetswijziging hun verzoek hadden ingediend – terwijl verzoekers wier verzoek tot herziening nog voor deze datum werd behandeld, wel nog een beroep konden doen op voormelde Commissie en derhalve konden rekenen op een bijkomende instantie met volle rechtsmacht?”

2.3.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek omdat hij zelf aangeeft dat er geen sprake is van een levensgemeenschap/gezinscel, hij inmiddels in 2004 reeds uit de echt is gescheiden en de vaststellingen gedaan door de bevoegde politiediensten duidelijk zijn en geen ruimte voor enige twijfel laten bestaan. Bovendien wordt niet aangetoond dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals voorzien door artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van de rechten van verzoeker. Verzoeker beschikt over een rechtsmiddel en maakt niet aannemelijk waarom hij zich in een juridisch vacuüm zou bevinden. Er is geen enkele reden voorhanden om de geformuleerde prejudiciële vraag te stellen.

2.3.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker in essentie het derde middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en preciseert dat hij, die reeds jaren voor de wetswijziging zijn verzoek aanhangig heeft gemaakt, op een andere, discriminerende wijze behandeld wordt dan andere verzoekers die hun zaak wel behandeld zagen worden door een instantie met volle rechtsmacht.

2.3.4. Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(Vreemdelingenwet) dient de Raad uitspraak te doen als annulatierechter over een beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende een weigering tot vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad, een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr. 2479/011, 40). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

De afdeling wetgeving bij de Raad van State heeft reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van “daadwerkelijke rechtshulp” (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 322-323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen.

Het antwoord op de door verzoeker prejudiciële vraag is derhalve niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof. Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsverplichting. Hij betoogt dat uit nieuwe verklaringen die werden afgelegd na het politieverslag waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing blijkt dat van een levensgemeenschap wel degelijk sprake is geweest.

2.4.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent.

2.4.3. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De bestreden beslissing is de beslissing van 7 oktober 2002 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van verzoeker is geënt op feiten die zich hebben voorgedaan nadat het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen zodat het bestuur hiermee geen rekening kon houden.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. kamervoorzitter, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC